

İslamcılığın Ekmeği Küçülünce Milliyetçilik:

“Gerçeklikte Gemiler Terk Ediyor Fareleri”

Mustafa ŞAHİN

<https://www.perspektif.online/islamciligin-ekmegi-kuculunce-milliyetcilik-gerceklikte-gemiler-terk-ediyor-fareleri-1/>

-Yazı uzun çünkü mevzu derin-

Her şey aslına rücu eder, ediyor. İslamcılığın ekmeği küçülünce kapıdan pencereden kaçanlar da asıllarına rücu ediyor. Siyaset, ticaret, medya, akademi, belediye, bürokrasi üzerinden geçmişte ‘görevlendirmeye’ İslamcılığa atanan bazı ‘muvazzaf’ ‘elemanların’ en iddialıları, hak edişlerini tahsil etmiş, kaşelerini almış, yüklerini tutmuş olarak asıllarına rücu etti, ediyorlar. Ömürlerince yükselen trendleri izleyen bu insanların bazısı şimdiden ulusalcı maskesi aldı, bazısı yanaşma kostümü edindi, bazısı kurşun asker, bazısı milliyetperver, bazısı Türkçü, Kürtçü, Kemalist, Aşiretçi vagonuna atladı, bazısı bir buluntu bulurum diye Asya steplerinde eşeleniyor, bazısı da ilk fırsatta gelen kamyonun arkasına asılmayı bekliyor. İslamcılıktan meşruiyet alarak kazancını Milliyetçiliğe yatırmak belki de İttihatçı ve Kemalist mirasa dâhil bir alışkanlıktır. Bu anlamda elindeki avcundakini, dilindeki gönlündekini alıp sürgüne gönderilen Akif’in maruz bırakıldığı hazin akıbet ne çok şey söyler.

Müslüman mahallesinde özeleştirme alma, sorgu sual, yüzleşme/yüzleştirme geleneği olmadığından -belki de bütün ödeşmeler büyük hesap gününe bırakıldığından- ve bu alana girişte bir ıslak imza, ikametgâh ilmühaberi, kimlerdensin belgesi istenmediğinden keyfince kurulan camı istediğinde elini kolunu sallayarak evi, yurdu, mahalleyi, semti, muhiti, camiayı, nöbet yerini sahipsiz savunmasız bırakır gider. Deri değiştirenler, gidenler, kaçanlar bilirler ki gittiklerinde kimse onlara nereye gidiyorsun demeyecektir. Gelenlere de buralarda büyük büyük konuşuyorsun ama söyle bakalım kimsin kimlerdensin, kimin ekmeğini yer, kimin türküsünü söylersin denmez. Tanrı misafiri baş tacıdır burada. Onlar yine bilirler ki gittikleri için burada asla kınanmayacaklardır. Gitti kurtuldu diyen bile vardır. Burada aldıkları payelerin geri alınmayacağını, nişanların, rütbelerin sökülmeceğini de bilirler. Dahası “topukları üstüne” gerisingeri dönecek olurlarsa mahallenin yeni kanaat önderleri olacaklarını, saygı görececeklerini de bilirler. Zira bu mahallede iltifat ağyaradır. Yani giden dönse de dönmese de mahalle onun için elde bir, çantada kekliktir.

Öncesi bir yana, son 50 senede Müslüman mahallesinde meşruiyet kazandıktan ve palazlandıktan sonra başka semtlere taşınanların sayısı hayli yüklü bir yekûn tutuyor. Bu büyük kapıyı Sultanı Şuaramız meşhur raporlarla açmış, peşindeki İslamcı kütleyi bırakıp alkışları daha güçlü diye milliyetçi safların önüne geçmişti. Sonra başkaları da başa taç iken mahalleyi taşlamaya, camı pencereyi indirmeye, İslamcılığının diyetini istemeye başladı. Bu insanlar içine kapalı mahalle sakinlerinin yerleşik edebine güvenerek her hududu çiğnemeyi kendilerine hak gördüler. Daha misafirlikleri dolmadığı için gördükleri itibarı kendi seçilmişliklerine yorarak

evinde ev sahibini horlayacak kadar yağıdılar gürlediler. Mahalleden kimse ses etmiyor diye cüretleri cesaretleri arttıkça arttı.

Muvazzaflar Kaçıyor

Son zamanlarda bir furya hâlinde mahalleden bu taşınanların ve giderken el leğeninden ibriğe evde ne var ne yoksa başımızda paralayanların haddi hesabı yok. Bu insanlar istedikleri muhite taşınmalarının kendilerine hiçbir maliyet getirmeyeceğini bildikleri gibi hem çemkirerek gidiyorlar hem de gittikleri yerde başlarına bir şey gelirse dönüş kapısının kendilerine açık olduğundan emin olmak istiyorlar. Yarın öbür gün terk ettikleri mahalleye dönecek olduklarında buradaki itibarlarını yerli yerinde bulmak ve hiçbir değer kaybına uğramamak istiyorlar.

Bu mahalle böyle bir mahalle: Buraya meşruiyet almaya gelinir, alınır ve ekmeğini büyüten gider. Bir mahreçli selamla sakinlerini kafalamak, saflarına katılmak, ellerinde ne varsa, alkışlarını, dualarını almak mümkündür. Üç beş kavramsal teraneyi diline dolamak, ayran kabartan birkaç radikal argüman ile arada yakasız gömlek gibi bazı şekil şartlarını yerine getirmek, orada değil burada en önde olmaya yeter de artar bile. Hakikati bulmanın, ona ermenin imtiyazı kendiliğinden herkese tepeden baktırır. Dindarların sonsuz tevil ve hep kendinden ekleyerek üstüne koyma geleneği ile “hüsn-ü zan” zorunluluğu gelen giden, kalan, taşınan herkesin açıklarını kapatmaya yeter. Dindarlar batan bütün gemilerin mallarını zaten kapış kapış alır. Adam hidayet buldu, yola geldi, kadın başını örttü diye de başlarına taç eder, en ön safta yer açar, istediği payeyi verirler. Bilen bilir bu mahallenin meşruiyet krizinin derinliğini.

Ev danasını beslemek yerine hariçten gelen besili elemanların Müslüman mahallesinde gördüğü iltifat cümlelerin malumudur. Akıllı bilimli insanlar bu mahalle sakinlerinin bitmez tükenmez meşruiyet krizinden keyiflerince nemalanır ve buradaki herkesin elindekini kolayca kariyerine, siyasetine, ticaretine, gücüne, otoritesine tahvil etmek üzere alır götürürler. Bu yüzden sahnede gördüğümüz aktörler kadar her yerde görünen görünmeyen reprezant, avcı, pazarlamacı, simsar ve kapkaççılar mahalleden gözlerine kestirdikleri birilerini aralarına alıp sosyalleştirir, yetiştirir, cilalar ve cemiyete kazandırır. Ava giden de avlanan da kazanımlarından razı gelir.

İşbu ve daha başka sebeplerle ister “görevlendirme” ister “atama” yoluyla, ister geçici ister mevsimlik olarak, nereden nasıl gelirse gelsin, Müslüman mahallesine hariçten gelenler dış kirasına kadar alacaklarını alır, öyle giderler. Burada, bu tarlada kimseye zorluk çıkarılmaz. İster şair ol ister vaiz, ister yazar ol ister siyasetçi mahallenin kostümleriyle sahneye çıkarsan bütün sorgulardan peşinen kurtulur, edindiğin sınırsız meşruiyetle parayı şöhreti, alkışı bulur, kitleleri etkiler, ilgiye rağbete gark olur, omuzlarda taşınırsın. Bu mahallede sık sık dağdan gelenin bağbanı yerinden etmesi, kiracının ev sahibini evinden atması yerleşik bir âdet, bir teamül olmuştur.

Davul Tozu Filozoflar

Çoğu okumuş dindarın da gözü dünyevi ışıltıda ve yaldızlı hayatlardadır. Akidesini, inancını değilse de dünya görüşünü vitrindekiyle değiştirmek istediklerinden İslamcılığın mesela 'ithal ikame bir fikir' olduğuna kolayca kani olarak kendilerine sunulacak azıcık küspe karşılığı ellerindeki ata yadigârı asarı antikayı renkli cam boncuklarla ve güncellenmiş akredite sentezlerle takas eder, yeni giysileriyle sahne alır, eski giysilerini yakarlar. Bu tipler şu sıralar birbirinden ilgi çekici manevralarla oradan oraya taşınıyor, ilgi budalası olarak şekilden şekle giriyorlar. Şairinden müfessirine, çakma filozofundan siyasetçisine, gazetecisinden gezici YouTube vaizine İslamcılığı akıllarınca yerden yere vurup yeni müşterilerine yeni tezgâhlarını açıyorlar. Biraz zencefil, biraz davul tozu az da Çin tuzu katıp karıştırıp yeni bir fikir ediniyor, eski esvaplarını ya alenen yakıyor ya göstere göstere çöpe atıyor, yeni giysileriyle podyumda boy veriyorlar.

Son zamanlardaki bu hızlı yer değiştirmelere, rol değişimlerine, fay kırıklarına, taşınmalara, kimlik kaymalarına bakarak görüyoruz ki 1980'li yılların başında yükselen dindarlığa, yani İslamcılığa 'görevlendirme' yoluyla yapılan pek çok 'atama'nın süresi büyük ölçüde doluyor. Bazısı hapishane görmüş, bazısı yurt dışında yüksek tahsiller almış, bazısı efsane bildiriler okumuş, bazısı yerden bitme otodidaktik, ustasız çıraksız, mektepsiz medresesiz, hüdayi nabit, medresei yusufiyede kendi kendini yetiştirmiş, her ideolojinin dalına konmuş bu "vazife erleri" belli ki iktidarın sağladığı geniş imkânlarla gelen ekmeğe, pasta ve rağbet küçüldüğünden ya da yakın vade için akıbeti/istikbali parlak görmediklerinden geleceği önden peşin satın almak için pozisyon değiştirerek mahalleyi, sokağı, dili, düşünceyi, evi barkı terk ediyorlar, ettiler, etsinler...

Zamanın ruhunu, dönemsel iklimi, yükselen trendleri iyi takip eden ve yatırımlarını/yumurtalarını tek sepette tutmayan bu insanlar ya eski güvenli muhitlerine taşınıyorlar ya merkezde bir ikametgâh ediniyorlar ya da cehennem dibine kadar uzaklaşıyorlar. Ama dediğim gibi nereye gitseler dönüş ihtimalini göz önüne alarak kapıyı aralık bırakıyorlar. Geri kabul anlaşması için ayrı bir mukaveleye ihtiyaç olmadığından eminler. Yükleri, malları daha kamyonun üzerindeyken bu cingözler mahallenin camını çerçevesini taşıyor, ekmeğini yedikleri dünya görüşüne, kendilerini el üstünde tutan, sofrasını açan mahalle sakinlerine dudak bükerek, çemkirerek tükürüyorlar ki taşındıkları yerde 'kabul' alsınlar, itibar görsünler.

Bu muvazzaf adamlar ve kadınlar vatanın, milletin, memleketin, devletin, medeniyetin, tarihin, coğrafyanın, altı okun yeni yerli milli bekçileri oluyor; geride kalan millet yekûnu ise şaibeliler, şüpheliler, kiracılar, mülteciler, sığınmacılar oluyor. Demek ki topluma tepeden bakan o eski beylerin pašaların, imtiyazlı, kudretli devletlûlerin marazî hâli bu hasta ve illetli ruhlara hulûl ediyor. Kim demiş reenkarne yok diye. Hulûl ve reenkarnasyon eski Türkiye'nin insan kaynaklarını daha ilkel tazyik ve yöntemlerle heba eder, çürüğe çıkarır, tanınmaz hâle getirirdi. Şimdi de böyle oluyor.

Demek kible değiştiren görev adamlarının çeşitliliği ve yöntemlerinde devamlılık esastır. Dahası, demek ortada marazi/habis bir ruh var ve kimin ümmün sistemi zayıfsa ona sirayet ediyor, onu devşiriyor, dönüştürüyor. Demek sürekli bu yer değiştirmeler, daldan dala

konmalar, kaymalar, sentezler, terkipler yüzünden bir türlü arınma, durulma, normalleşme, sahili selamete erme mümkün olmuyor. Memleketin atlattığı onca ağır badireye rağmen ne yazık ki burada hâlâ herkes cebinde gizli/yedek bir ajanda ile birkaç maske buldurmak durumunda. Tefsir okuyarak Kemalist olan dinciden, yeni seküler mürşidine rabıta yapan solcu milliyetçiye kadar saçma sapan bir iklim oluştu, oluşuyor.

İşbu yeni iş bölümü ve atama furyasında bazı gizli nasyonalistler yabancı düşmanlıklarını faş edince karınlarında sakladıkları zehri ifşa etmiş oldular da daha net gördük eşkallerini. Demek bu işin de vakti saati tamam oldu. İslamcılıktan önce liberalizmin kollarına kanatlarına sığınan Türkçüler gibi Kürtçüler de İslam'dan kaçarak Kürtçü oldular, oluyorlar. Her tür asabiye, milliyetçilik, ırkçılık, karşıtından beslenen ve karşıtı besleyen bir kanser türü olduğundan dinî soslusu daha lezzetli, meşru, ikna edici geliyor olmalı ki yol ayırımına gelen bazı dinciler bir de bunun lezzetine bakalım diyorlar ve bu zamana kadar ne lezzetlerden mahrum kalmışız diye de hayıflanıyorlar. Yani dindarlığın ekmeği azaldı diye düşünen bazı asabi aydınlar yeni rüzgârlara ve yaklaşan kış kıyamete göre yedek maskelerini takıyor ve birden aydınlanıyorlar. Batsın bu dünya demek gerekiyor ama öyle batmayan böyle de batmıyor.

İslamcılığın Ekmeği Küçülünce Kuru Milliyetçilik

Takiye, çift kimliklilik, kimlik değiştirme yalnız siyasette değil, düşüncede, dinî propaganda alanında ve edebiyatta da aynı yöntemlerle yürüyor. Kimlikler yenileniyor. Hayat ve piyasa mı bu değişimi icbar ediyor, her projenin uygulama alanı bulduğu memleketin kaygan zemini mi buna sebep? Bu çözümlüşe, geri dönüşe, vazgeçişe, pişmanlığa, reddedişe yatırım yapan hegemonya vaktiyle ettiklerini şimdi biçiyor. İslamcılığa değişim vaadiyle gelenler sil baştan değişmiş olarak turu tamamlıyor. Dönerler resmî yedek ideoloji ve maskeleriyle bütün sınır uçlarını tuttuklarından evi yurdu yanarken taranıyor Müslüman ahali. İslamcılık gerçekçi değil ütöpik, onun yerine milliyetçilikle belki bölünürsünüz ama daha güçlü olursunuz deniyor.

Herkes etnik ve bölgesel ajandasına, ruh coğrafyasına, asıl ve yedek ideolojisine, seçim ve sayım bölgesine, altı okundaki, dokuz ışığındaki, anahtarındaki, rozetindeki, örgütsel üyeliğindeki milli, gayri milli görüşündeki, ittihat terakkisindeki, halk fırkasındaki yerli milli karşılığına, cemaatine, camiasına, tarikatına, kilisesine, loncasına, örgütüne, ocağına, obasına, aşiretine, şebekesine, sloganına, ezberine, hemşehri derneğine, dergâhına, 23 Nisan şiirine geri döndü, dönüyor... Dönerken kazanımlarıyla, tuttıkları yükleriyle, mahalleden aldıkları diyetlerle, ihbar ve kıdem tazminatlarıyla gittikleri yeri de dönüştürmek üzere gerisingeri dönüyor, gidiyorlar.

“Dinü devlet mülki millet” terkibi her dönemin ana fikri ve en çok kazandıran politik pozisyonu. Kızılelma ile Psikiyatri de öyle. “Ben malımı bilmez miyim” dediği üzere Hayri İrdal’ın halasının ve Ziya Paşa’nın buyurduğu “Asiyabı devleti” döndürmek, yerleşik düzeni harici tehlikelerden iç ve dış düşmanlardan korumak, kolluk kuvvetinden de kuvvetle istiklali tammımızı savunmak varken ne gereği var olmayacak hayaller kurmaya? Ve ne gereği var dünyanın gidişatına direnmeye, olmayacak duaya âmin demeye, ağlama duvarına burnunun direğini kırdırmaya? Her kabilenin reisi ne dedi ne istediye o oldu, o oluyor. Çokları baş aşağı betona çakılıyor, çokları ümmetçilikten ırkçılığa hatta hemşehricilik çukuruna kadar düştü, düşüyor ama kendilerinden ve düştükleri yerden razı ve memnunlar, çünkü öyle de böyle de,

arsadan değilse kattan kazanıyorlar. İslamcılık eliyle toplumsal meşruiyet alarak gelinen yere geldikten, varılacak yere vardıldıktan sonra aynı basamakta kalmamak, güveli yarınlr için başka bir dala zıplamak gerekiyor. Zira burası Türkiye, ne olur ne olmaz...

İslamcılığın ekmeği küçülünce yeni yağlı ekmek ballı börek arayışına girenler aradıklarını bulmakta, yeni kostümleriyle yeni rollerini kuşanmakta zorluk çekmiyorlar. Oraya da buraya da, İslamcılığa da Milliyetçiliğe de dilleri dönüyor. Birikimleri her fırlıdağı çevirmeye yetiyor. Hâliyle kapılar, köprüler üzerlerine açılıyor. Öyle çok meşruiyet sorunu var ki herkes diğerlerine göre memleketi daha çok sahipleniyor, herkesten fazla vatanperver olduğunu ispata kendini mecbur hissediyor. Hâliyle bu vatanperverlerin kendilerini hakkıyla ispat etmesi için bir o kadar haine, güvenilmez unsura, iç düşmana ihtiyaç duyuluyor. Belki de bu yüzden burada çoğunluğun kimliği, gömleği, şapkası, örtüsü yedeklidir. Ve belki bu yüzden insanlar yedek karavanalarını, konteynerlerini, sığınaklarını, mahpus damlarını, hücrelerini, ranza, sınıf, okul, askerlik, mahalle arkadaşlarını çantada keklik, elde bir yanlarında taşıyorlar.

Burada bazısı durup dururken bayrak açarak, bazısı kameraya aldırıldığı “Tanrı kralı ve kraliçeyi korusun” niyazlarıyla, bazısı vaktiyle çektiği bir fotoğraf karesi üzerinden, bazısı akredite bir vakfa, derneğe ödediği aidatın makbuzunu cüzdanında taşıyarak o silinmez meşruiyet sorununu görünmez kılmaya, reddederek ya da saklayarak kendini gerçekleştirmeye çalışıyor. Yakın zamana kadar iyi kötü bir düşünce iklimi vardı. Ayrışmalar, kutuplaşmalar, gerilim ve kavgalar bir fikre dayanırdı. Şimdi birbirine geçmiş saçma sapan terkipler var. Bu saçmalıklara yüz vermeyen genç nesil, kurulan tuzaklara düşmemek için memleketin meselelerinden iyice sarfinazar ediyor.

Hangi saiklerle ne oldularsa -mesela İslamcı, Sosyalist, Milliyetçi- aynı saiklerle bekçi, tetikçi, trol, kurşun asker yahut taş kafa bir sağcı, köskötürüm bir ulusalcı yahut nato mermer bir solcu kafaya sahip olanlar bu düşüşten zerre miktar hicap duymuyorlar. Bu süreçte piyasa değeri olanların saf, ray ya da yol değiştirmesi tayin edici bir tesir uyandırıyor. Dönenlerin, hususen Müslüman mahallesinden taşınanların yeni kiblelerini yadırgamamaları buralara bilinçle, vazifeye geldiklerini gösteriyor. Bütün namlular insanın ar duygusuna yöneldiğinden artık kimse renk değiştiren kimseyi kınamıyor, yadırgamıyor. Dipte, zeminde, mazgalların üstünde nasıl olsa herkes eşitleniyor.

Ne Mevziler Eski Mevzi Ne Menziller Eski Menzil

Bu muvazzaf zevat yeni pozisyonlarını ilan ve ikame ederken başka dillerden -hususen Arapça, Farsça, Urduca- tercüme edilen eserler üzerinden gerçekliğe uymayan bir fikre gönül vermekle ne çok zaman kaybettiklerini söyleyerek hem geçmişlerine yönelecek muhtemel eleştirileri göğüslemiş oluyorlar hem de yeni pozisyonlarını ilan ediyorlar. Her ne yaptıysak -vatan millet için yaptık- demek için cemaziyelevvellerini temize çekiyorlar. Geleceğe hazırlanırken bu zamana kadar yol aldıkları gemileri hızla terk ediyorlar. Gemiler de zaten yerli milli mal taşıyor dışı develerle fildişi sahillerine. Öyle ya zamana uymak, güçlü olmak gerek. Hem zayıf Müslüman neye yarar? Bu durumda ne mevziler eski mevzi ne menziller eski menzil. Belki de yeni görevleri için evi terk ediyorlar. Neyse ki ev yerinde: ‘Gerçeklikte gemiler terk ediyor fareler.’ Fareleri, sıçanları, o başka.

Bu yazıda doğru bir akıl yürütme üzereyse az daha netleşsin fotoğraf. Dünya sistemi İslam'ı 'Şark çıbanı' ilan edince duvar yıkılıyor, çatı çöküyor, sahayı boşaltın, kaçın alarmıyla herkes 'Ben aslında' diye başlayan cümlelerle çok evvelden yedeklediği ideolojisine, tevarüs ettiği ana fikrine, ait olduğu asli habitatına, mensup olduğu hüviyetine, sürdüğü tarlasına koşar adım geri döndü, dönüyor. Türkiye'nin de hayli odun taşıdığı Arap Baharı'yla bütün İslamcılarının yüzüne kezzap dökülünce, o zamana kadar muhafazakârlıkla, milliyetçilikle renklendirilen ve 'görevlendirmeye' İslamcı kılınan muvazzaf adamlar ve cüdamlar birden fabrika ayarlarını hatırladılar ve dönmeye başladılar. Devranlarını hâlen tamamlayamayanlar var.

İktidardan kopan ama iktidar ateşi sönmeyen siyasetçiler de başarının sırrının deri değiştirmek olduğuna kanaat getirdiklerinden kendilerine kimse sormadığı hâlde dünya egemenlerinden umdukları icazeti alabilmek, yollarını açabilmek, kaybettikleri güce kestirmeden ulaşabilmek için, realpolitiğe uygun olarak "Biz İslamcı değiliz" diyorlar. Ne olduklarını söylemeden ne olmadıklarını söylüyorlar. Çünkü dünya sisteminden meşruiyetin öyle alındığını düşünüyorlar. Tıpkı 15 Temmuz'a hazırlanırken bütün mühimmatları ve kiralık tetikçileriyle sistematik olarak İslamcılığa saldıran güruh gibi.

İslam'ın insanın onurunu ve hukukunu savunduğunu, dünya hayatına anlam verdiğini, inananları kardeş kıldığını, adaleti esas aldığını söyleyen İslami düşüncenin yeryüzüne hükmeden hegemonya ile baş edemeyişinden ve Müslümanların ağır yenilgisinden sevinç duyanlar zil takıp köçekçe oynasınlar. İslamcılığın yarasından, güç kaybından, geri çekilişinden sevinç duyanlar davul zurna düğün bayram etsinler. Müslümanlar kaybediyor diye gemiyi terk eden çatı fareleri, hemstırlar, sıçanlar küresel sistemle uyumlu olmak için ırkçılığa, kabileciliğe, milliyetçiliğe bölgeciliğe, hemşehirciliğe, cemaatçiliğe geçiş yapıyorlar. Doğru, İslam yurdunda bir numune çıkarılmadı ve hiçbir Müslüman toplum ulusal asabiyeinin üstüne çıkamadı.

Fareler Gemileri, Gemiler Fareleri Terk Ediyor

12 Eylül darbesinden sonra İslamcılık yükselişe geçince bazı akıllı milliyetçiler İslamcılıkla ellerini yıkayacaklarını birden fark ettiler. Saf değiştirerek İslamcılarının ön saflarına geçtiler. Radikal, Sufi, selefi, reformist oldular, açılan her cephede en öne atıldılar. Bazısı tarikatlara, cemaatlara nüfuz ederek onlara yürek yedirirken, bazısı sınırsız radikalizmde ön safi kimseye bırakmadı. Bu insanlar büyük ihtimal 'görev' gereği Türkiye dışındaki hareketlerle de alakalandılar ve esas Müslümanlığın yerli-milli olmak olduğunu fark edinceye kadar ateşi harladı durdular.

Bizim memlekette en kolay takiye dindarlık üzerinden oluyor. Kadınsan şöyle hafif bir şal, erkeksen üç beş günlük bir kirli sakal ve istibra, istinca gibi bazı pratikleri kör gözüne sokarken ayran kabartan birkaç konuşma, Müslüman mahallesinde bedava bir statü ve saygınlık edinmeye yetiyor. İslamcılıkla yunup yıkanmanın getirisi ne kadarsa, onu aşır seküler muhite açılmanın getirisi çok daha fazla. İşbu mahallede birkaç motif, birkaç cilalı kavramla kanaat önderi oluyorsunuz zaten. Mahalle, muhit, iklim, habitat her aşırıya ve her bitkiye müsaittir. Hele bir de saygın bir kariyer ve statü edindiysen, burada bütün açıkların peşinen kapatılır.

Yüzyıllık direnç, gerilim ve kavgayla elde edilen kazanımların sonu gelmiş görünüyor ki aynı gemide yol alanlar başka gemilere atılıyor. Ünlenmiş bazı özel isimler üzerinden kıble değiştirenleri anlatmak belki daha açıklayıcı olabilir ama gerek yok. Bütün alanlarda verilen çetin mücadelelerle elde edilen birikim bambaşka bir mahiyet aldı. İç dış koalisyonlar, ittifaklar, terkipler, takiyeler, tecritler, kavgalar beklenmedik neticeler doğurdu. Baskı altında üretilen metaforların içi başkalarınınca dolduruldu ve İslami lügatçe Müslümanların elinden alındı. İslamcılığa saldıran tetikçilerin gözü aydın. Muratlarına erdiler. Müslüman mahallesinde artık istedikleri kadar kurtlarla dans edebilir, her köşe başında salyangoz satabilir, ayı, yılan, çıyan oynatabilirler. Başardılar.

Gelinen yeri şairin vurgusuyla bir daha tekrarlayalım: “Gerçeklikte gemiler terk ediyor fareleri”, sıçanları. İslamcılığın ekmeği küçölünce sahadan, sahneden kaçan kaçana. İtirafçı kontenjanından yararlanmak için sığınmacılığa da razı gelen bu insanlar sizinle artık aynı gemide değiliz diye arkalarına bakmadan gidiyorlar. Sadece gemiye binenler, okyanusları aşanlar değil, yanı başımızdaki piyadeler de hızla kaçıyor. Siyaset erbabının kendini ret ve inkâr etmesinin pek kıymeti harbiyesi yok ama İslamcılık tafrasıyla etrafa senelerce parmak sallayıp hakikat vazedenlerin, ekmeğini İslamcı taş ve mermer ocaklarından çıkardıklarına dair ardı sıra yüzlerce yazılı vesika bırakan yazarların, rütbeli vaizlerin, pırpırlı şairlerin ve üst düzey kanaat önderinin ray değiştirirken taşındıkları ideolojinin de ideoloğu olmaya, oranın da ekmeğini, aşını alkışını devşirmeye soyunmaları ne kadar tuhaf, komik, gülünç ve ayıplı bir durum... Çark tamam, döneklik tamam, manevra tamam, tazyik tamam, trend tamam, realite tamam, ekmeğini taştan çıkarmak tamam, kendini reddetmek bile tamam ama peki ya bir insan kaç ideolojinin ideoloğu olabilir?

Hasılı, her şey aslına rücu ediyor. Asılsız da...